

Thân Ngày Lễ Tạ Ơn

Bài của Lê khắc Thi

Ngày lễ Thanksgiving, lễ Tạ Ơn, là một ngày lễ lớn ở Hoa kỳ, người ta nói đến việc đền ơn đáp nghĩa và biếu lộ dưới nhiều hình thức để tạ ơn những người mình mang ơn: Cầu nguyện, thăm viếng, tặng quà, tặng bằng ghi ơn, gửi thiệp thư cảm ơn...

Dịp lễ Tạ Ơn năm nay tôi muốn nói lên lòng cảm ơn của tôi đối với một người bạn hơn ba mươi năm về trước đã giúp cho gia đình tôi 12 người rời khỏi Việt nam để qua Hoa kỳ bằng máy bay ngày 25-4-1975. Người bạn này là anh Châu, tôi chỉ biết tên không biết họ và cũng không biết gì về gia đình cũng như công việc làm của anh. Tôi quen anh ngoài sân tennis ngày cuối tuần.

Sau năm 1975 tôi cố gắng tìm anh Châu nhưng không có tin tức gì về anh cả. Năm 1995 tôi về thăm Việt nam, tiếp xúc với AH Trương Võ Tấn (đã qua đời) thì anh Tấn cho hay là anh Châu kẹt lại ở Sài gòn, chơi tennis với anh ở sân đường Bà Huyện Thanh Quan. Tôi mừng rỡ rồi cùng anh Tấn ra sân tìm anh Châu. Nhưng rồi không gặp được anh Châu, hôm ấy anh không ra sân và tôi có hỏi thăm anh em tennis cũng không ai biết anh Châu ở đâu. Hai năm sau anh Tấn cho tôi hay là anh Châu đã mất! Tôi bồi hồi xúc động, không gặp lại được người "ĐẠI ÂN NHÂN" để nói lời CẢM ƠN.

Kể lại chuyện anh Châu giúp gia đình tôi ba mươi năm về trước, tôi xin trích một đoạn trong quyển sách "Thay vì quyền gia phả" tôi viết năm 1978 để tỏ lòng cảm ơn anh Châu, để nhớ lại chuyện xưa mặc dù chúng ta không muốn nhắc đến, ngại rằng sẽ làm cho chúng ta thêm buồn!

Câu chuyện anh Châu trích ở trang 410 trong quyển sách tôi viết như sau:

Ngày 22/4/75 tôi vẫn ngày hai buổi đến bộ Công chánh làm việc, đúng hơn là để nghe ngóng, liên lạc, tiếp xúc với anh em may ra có được một lối thoát để đưa gia đình di tản. Thật ra lúc ấy chỉ có anh em thân nhau mới dám mách cho nhau những "tuyau" khả dĩ đi được. Sáng 23/4 đến sở, tôi được điện thoại của nhà tôi nói anh chị Ái (bạn thân của

chúng tôi) từ trong phi trường gọi cho hay là vào trong Tân sơn nhất ở cơ quan DAO là có thể đi được. Anh chị Ái và gia đình lúc đó đã có giấy của DAO cho di tản và đang đợi chuyển bay! Tôi liền về nhà lấy danh sách gia đình và cùng cháu gái lớn vào DAO, cơ quan này nằm sau trạm kiểm soát của Cảnh sát Việt nam.

Tôi vào ngay trong văn phòng thì thấy rất đông người đang xếp hàng để xin ký giấy cho di tản. Những người này đã được tòa Đại sứ Mỹ chấp thuận vì giấy bảo lãnh gửi qua Tòa Đại sứ, và đa số là gia đình nhân viên sở Mỹ. Tôi không có giấy bảo lãnh hợp lệ, đang phân vân thì gặp một anh bạn quen trong giới chơi tennis, anh Châu. Thấy tôi anh hỏi tôi vào đây làm gì, có muốn đi phải không?

Tôi trả lời là đang tìm đường đi. Anh ta bảo để anh giúp cho và anh bảo đưa danh sách gia đình cho anh để làm giấy di tản. Anh gọi một cô thư ký vào nhờ cô đánh máy danh sách, anh nói là khi có giấy đánh máy xong, tôi xếp hàng như mọi người. Anh bảo tôi là khi đi qua viên sĩ quan Mỹ có thẩm quyền ký giấy, anh sẽ nói giùm cho để được chấp thuận, rồi anh vội đi làm chuyện khác. Đến lúc tôi trình giấy tờ thì bị từ chối và anh Châu cũng đi đâu mất, tôi thất vọng, không biết anh Châu có thật tình giúp mình không? Tôi đành ra về, nhưng may thay trong lúc nói chuyện với anh Châu tôi có hỏi điện thoại, địa chỉ của anh ta. Tối hôm đó tôi tìm đến nhà anh Châu, gặp anh Châu thì anh xin lỗi là hôm qua bận họp không có mặt lúc ấy được và hẹn tôi là 8 giờ ngày mai vào lại DAO rồi anh giúp cho.

Sáng mai tôi vào lại DAO thì lạ thay văn phòng đã dọn đi nơi khác vì ở chỗ cũ bị quân cảnh VN vào làm khó dễ cho người di tản. Nhân viên DAO đang lên xe để vào nơi văn phòng mới. Tôi thấy khó mà gặp lại anh Châu, bèn nhảy đại lên một xe đang chờ nhân viên để vào được trong văn phòng mới, nhưng qua nhiều trạm kiểm soát tôi bị chặn lại ở cổng cuối cùng và đành xuống xe, đứng đợi một lát thì may thay thấy anh Châu ngồi trên xe chạy vào cổng, tôi nói cho anh hay là tôi không vào được, anh Châu hẹn tôi là 11 trưa mai anh ta sẽ đem giấy tờ ra nhà cho, tôi khỏi phải vào nữa. Tôi yên tâm là sẽ có giấy di tản và trở về nhà lo thu xếp

đồ đạc. Thật ra việc thu xếp này đã định làm mấy hôm nay, nhưng chẳng thu xếp gì được. Đêm hôm ấy, đợi đến ngày mai anh Châu mang giấy cho phép di tản đến, tôi không ngủ được. Khi chưa tìm được lối đi thì cố tìm cho được, khi tìm được rồi lại lo không biết họ sẽ đưa đi đâu, làm gì để nuôi được trên mười người trong gia đình!

Ngày 24/4, ngày thứ năm, anh Châu đến lúc 11 giờ đúng như đã hẹn, anh cho tôi biết là 3 giờ chiều nay anh sẽ đón tôi vào trong căn cứ quân sự Tân sơn nhất để đáp máy bay. Anh nói cho tôi yên tâm là họ sẽ chờ qua Mỹ khỏi phải trả một khoản tiền nào cả và anh Châu cũng không yêu cầu tôi trả một món tiền nào cho anh mặc dù anh đã bỏ nhiều công sức giúp tôi.

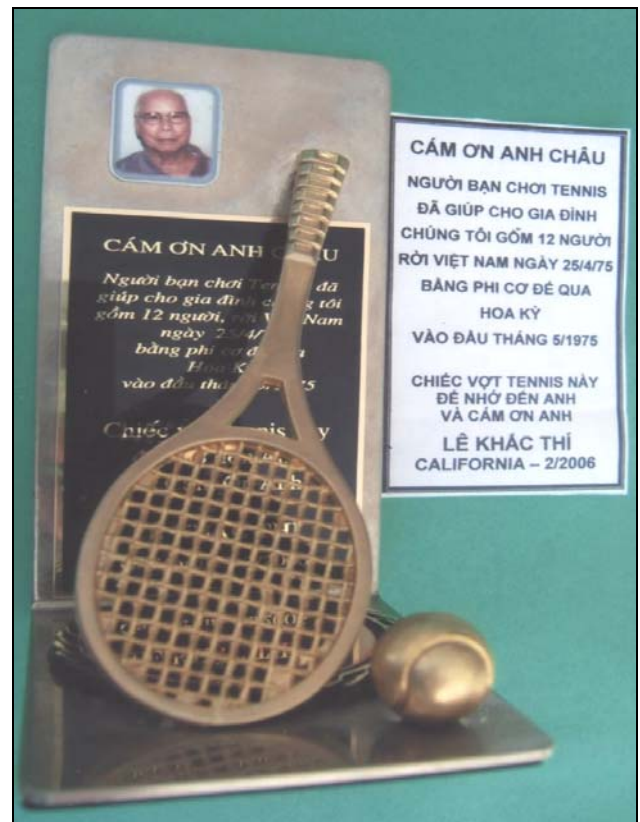
Cảnh chia ly với chị em bà con khi ra đi thật đau lòng. Ngày xưa trong sách giáo khoa thư, cảnh biệt ly được tả: "Chân bước đi mặt còn ngoảnh lại, từ cái mái nhà, cái thềm nhà, cái lối đi, cho đến bụi cây đám cỏ, cái gì cũng làm cho tôi quyến luyến khác thường..." Hôm nay cảnh biệt ly lại càng đau buồn hơn, ra đi mà không dám ngoảnh mặt lại nhìn những người thân yêu, nhìn lại cái mái nhà, cái thềm nhà, mà phải vội vã ra đi có lẽ cũng vì không có can đảm để nói lời từ biệt.

Vào phi trường, phía trong khu quân sự, anh Châu đưa chúng tôi vào nơi sân đợi để đáp máy bay. Anh Châu nói cho chúng tôi an tâm rằng đây cũng như căn cứ của Mỹ, không có gì lo sợ nữa và chia tay với chúng tôi, chúc chúng tôi thượng lộ bình an! Đến trạm khởi hành này mới thấy đồng bào đi quá đông, nằm ngổn ngàng ngang trong một khu đất rộng và trong những dãy nhà của DAO. Thủ tục cuối cùng ở đây là ghi số chuyến bay và đợi để được gọi lên máy bay là xong. Trong khi chờ đợi tôi đi quanh một vòng trong khu vực này thì gặp một số bạn Công chánh cũng đưa gia đình vào đợi để được di tản trong số có các anh NDS, PNC, NVB, PTN, NKC, cụ NTA... Suốt đêm ấy sống cảnh màn trời chiếu đất để đợi chuyến bay.

Đến 5 giờ sáng ngày 25/4 gia đình chúng tôi được lên chiếc máy bay C130 để bay qua Phi luật tân. Trong đêm tối máy bay rời phi trường ra khỏi không phận VN, khỏi tầm súng dưới đất, tôi cảm thấy bồi hồi và nghĩ rằng chuyến đi này không hy vọng có ngày trở lại với quê hương. Máy bay đáp xuống căn cứ Phi luật tân được hội Hồng thập tự đón tiếp, nghỉ lại đây tới chiều thì được đưa lên máy bay C141, lớn hơn, thoải mái hơn để qua đảo Guam sau sáu giờ bay. Ở căn cứ này, nhiều ngày

qua quân đội Mỹ đã đón tiếp hàng chục ngàn người di tản đến đây để đợi vào đất Mỹ. Gia đình tôi cũng như một số anh em Công chánh đã được vào trại Pendleton ở Nam Cali, lại gặp nhau một lần nữa để rồi mỗi người đi mỗi ngả để định cư trên nhiều tiểu bang để bắt đầu xây dựng lại một cuộc sống mới."

Anh Châu thân mến, ba mươi năm qua tôi luôn luôn nhớ đến anh, đến tấm lòng tốt của anh. Anh đã tận tình giúp cho gia đình tôi ra đi, tránh khỏi hệ lụy của thời ly loạn, làm thay đổi cả cuộc đời của gia đình tôi, ơn này làm sao tôi trả được vì khi biết được tin anh thì anh đã ra người thiên cổ. Tôi khắc tấm bảng đồng này, có chiếc vợt và quả banh tennis với những hàng chữ sau đây để TẠ ƠN anh và đặt vào một nơi trang trọng để thờ anh như một người thân trong gia đình vậy:

CÁM ƠN ANH CHÂU

"Người bạn chơi tennis đã giúp cho gia đình chúng tôi gồm 12 người rời VN ngày 25/4/75 bằng phi cơ để qua Hoa Kỳ vào đầu tháng 1/5/75. Chiếc vợt tennis này để nhớ đến anh và cảm ơn Anh."

California 2/2006
Lê khắc Thí